

אין
בניתי
בית

כשהייתי קטן, אהבתי מעל הכל לצייר בתים. ציירתי אותם במאות.
ציירתי במחברות, באלבומים, בגב של צילומים ועל הטפטים,
על קירות בתים ועל גדרות,
על אספלט של הדרכים,
במטבח על קיר האריחים.
על כל אריח ציירתי בית אחד.

גם ילדים אחרים ציירו, אבל הם ציירו דברים שונים, כמו אנשים וכלבים,
פרות וחתולים, יער, דשא ושמש. רק אני ציירתי בתים. הם היו אצלי בני
קומה אחת ובני קומותיים, עם גגות גבוהים ונמוכים. לבית אחד היו
חמשה חלונות, לאחר שמונה או עשרה, או חלון אחד בלבד. על כל בית
שציירתי הייתה ארובה ומהארובה יצא תמיד עשן. העשן אצלי יצא
תמיד הכי יפה.

העשן שציירתי היה כל כך מיוחד שכולם היה נעצרים וזמן רב לא יכלו
לנתק עיניהם ממנו ואחר כך אמרו מילים שונות.

אחד אמר "אאא!"

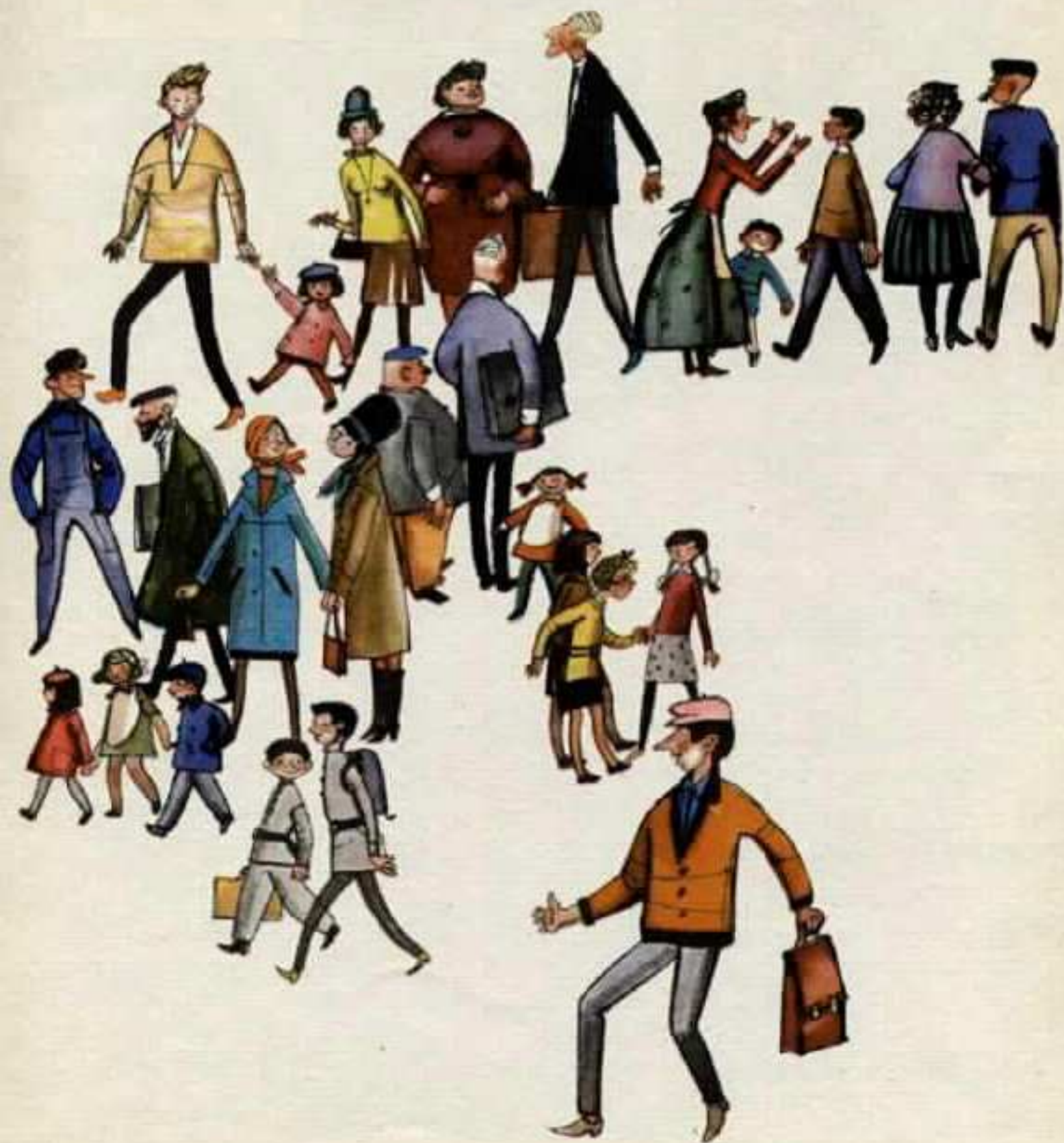
שני אמר "משהו כזה!"

שלישי אמר "נו-נו-נו"

ואחרים אמרו "אין מה לומר!"

וכולם חשבו שאהיה לצייר גדול. אבל אני לא נעשיתי צייר גדול אלא
דווקא להפך.

הגעתי למצב בו הפסקתי להבחין בין הילדים שלי ושל אחרים, הפסקתי לדעת מי הגיס של מי ומי הבן של מי.

כשגדלתי הופיעו אצלי הרבה קרובים. תחילה היו אצלי רק אבא, אמא, אח ואחות גדולה. אחר כך הופיעו אצלי בני-דוד,

אחר כך אשתי,
אחר כך הילדים שלי,

אחר כך דודות, סבתות, חותנים, חותנות, גיסים, חתנים, כלות, גיסות, קרובים מדרגה שנייה, קרובים מדרגה שלישית. ואצלם, לפי התור היו קרובים, ילדים, חתנים וכלות.

ביום עבדתי ויכולתי לחיות בשקט. גם בערב לא היה קורה דבר מיוחד. כולם הלכו, רצו, נסעו, שיחקו, בכו, צעקו, דיברו, רבו, בישלו וכיבסו. והאווירה הכללת הייתה חביבה. כמו ברחבת העיר ביום חג. אבל בלילה, כשכולם נשכבו לישון, ובמקרה הייתי צריך ללכת למטבח, היה מאוד לא נוח. כי בכל מקום, בחדרים, בפרוזדור, וגם במטבח, ישנו הקרובים שלי. אחדים נחרו, אחרים נשמו בשקט, עוד אחרים לא נשמו בכלל. ואני הארתי בגפרור, דרכתי פה ושם, עליתי על רגליים, על ידיים, על ראשים והייתי נזכר בציור המפורסם "לילה של מפקד הגדוד אחרי הקרב".

כולם קינאו בי שיש לי משפחה כזו. אך לי היה חסר דבר מה. כל היום, בזמן העבודה חשבתי מה בעצם חסר לי. גם בדרך הביתה חשבתי על כך. בבית כבר לא חשבתי, אלא הרגשתי שמהו חסר לי. ואפילו בשינה היה חסר לי משהו.

ופעם, באמצע לילה, קפצתי מהמיטה וצעקתי. מיד התעוררו כל הקרובים שלי, ורק לקפוץ לא יכלו מיד, כי הם נשענו בידיהם זה בזה, וזה לזה הפריעו לקפוץ. לעומת זאת הם יכלו לחשוב כולם יחד. והם כולם מיד חשבו שמישהו שוחט אותי.

"זה ראש!" אמר אחד.
 "איזה כוח!"
 "אך אתה!"
 "אוך אתה!"

וכולם רצו לחבק אותי כך שהקרוב האחרון חיבק אותי רק למחרת בבוקר.
 אחר כך עייף, אבל מרוצה, הלכתי לעבוד.
 והתחלתי בבניית הבית.

אחרי שצעקתי כדקה נרגעתי ואמרתי
 "הידד! הבנתי מה חסר לי! חסר לי בית! אבנה בית! וזה יהיה בית
 נהדר! בית כזה שעוד איש לא ראה וגם לא יראה!"
 ומיד כל הקרובים התאוששו, הדליקו אור, התלבשו ונעמדו בתור כדי
 לחבק אותי וללחוץ לי יד. הם התיפחו ואמרו מילים שונות על כך שאני
 גאון, שיש לי מוח מופלא ושהם תמיד סמכו עלי.

הבאתי עוד סיד, טיח, חול, ומרצפות,

תחילה הבאתי אבן לבנים וחצץ ליסודות, וגם רעפים אדומים לגג,

מסמרים גדולים לתקרה ודקים
לנגרות, מאה פחים של צבעים שונים,
ירוק, צהוב, אדום, כחול, כתום
ושחור,

דבק נגרים, לכה,
מנעולים, ווים, ידיות
לדלתות, בריחים
לחלונות, קרשים,
מהדקים,
ברגי עץ, מוטות גדר, ניר זפת, חבל פשתן, מרק.

ובולי עץ צהוב עגולים עם קצת
זפת לקירות.

אחר כך הבאתי כלים: מקצועים, מחליקים, משורים, אזמילים,
מקדחות, מברגים, פטישים, גרזנים ומקדחים

עם כל זה התחלתי לבנות את הבית הנהדר שלי!
אבל תחילה בניתי עשן. בשביל זה השתמשתי בחומרים הטובים ביותר. הדבקתי אותו, חיברתי, מרחתי במרק, קשרתי, הצמדתי, תיקנתי במקצוע ובאזמל, צבעתי בצבעים שונים. אחר כך הכנסתי בו טיח, סיד, קורות, רעפים, ניר זפת, לוחות, חול, מרצפות. חרטתי בו דוגמאות וזוויות. העשן שלי פעם נטה הצדה ואחר כך שוב התנשא ישר לשמיים. במקומות אחדים חרטתי בו באזמל וליטשתי, באחרים השארתי אותו מחוספס. העשן שלי היה רבגוני. הסתכלת מצד אחד, וזה כאילו לילה או ענן כבד. מצד שני העשן שלי נראה כחול עם גוון ורוד כמו תחת השמש. תוך חודש גמרתי את העשן. הוא היה כה יפה שקשה היה להוריד ממנו עיניים. הוא היה כל כך גבוה שניתן היה לראותו ממרחק של מאה קילומטר. מדי פעם לקחתי כרטיס לחשמלית ונסעתי עשרים קילומטר כדי להנות מהעשן מרחוק. מרחוק העשן היה עוד יותר יפה.

בכל הערים וכפרים אנשים עזבו את עבודתם ונהנו מהעשן. וגם אמרו
מילים שונות.
אחד אמר "אאא!"
שני אמר "משהו כזה!"
שלישי אמר "נו-נו-נו"
ואחרים אמרו "אין מה לומר!"
התנפחתי ממש מהגאווה ומאושר. ולא יכולתי להתאפק.
"זה אני בניתי!" הייתי אומר "זה העשן שלי!"
ובתשובה האנשים הסתכלו עלי, נענעו בראשיהם ואמרו:
"א!"

אך לא זה החשוב. החשוב היה
שכאשר בניתי את העשן הנפלא שלי,
לא נשאר לי חומרים בשביל הבית.
לא נשאר כלום, אפילו לא מסמר
אחד! ולא היה לי ממה לבנות את
הבית.
בצער רב הסתכלתי על המקום הריק
תחת העשן והרהרתי. "הנה כאן,
למשל" חשבתי "יכלו להיות לי
חמישה חלונות. ושם ששה. וכאן
אכסדרה ושם מרפסת. ושם מטבח.
ומימין חדרים שונים, גדולים
וקטנים.."
כל כך רציתי שהבית יעמוד...

ופתאום – שפשפתי את עיניי וראיתי שבאמת עומד בית עם מרפסת
ואכסדרה, מצד אחד חמשה חלונות, מצד שני שישה. ואז מהר
נסעתי למוסקבה והבאתי את כל הקרובים שלי.
"תראו!" קראתי והצבעתי על המקום הריק "איזה בית, א?" "כזה עוד
מעולם לא ראיתם וגם לא תראו."
"או!" אמר אחד "בוודאי! ממש!"
"ועוד העשן?!" שוב קראתי "ראיתם פעם עשן כזה?"
"אווו!" אמרו הקרובים וכולם הורידו את הכובעים מראשיהם.
"אז תתחילו להתמקם" אמרתי "יש מספיק מקום לכולם."
וכולנו התמקמנו שם והיינו מאושרים. רק כשגשם יורד כולם יושבים
תחת שמשיות. והרוח נושבת מכל הצדדים. לעומת זאת אפשר
להיכנס לבית לא רק מהמרפסת, אלא מכל מקום שתרצה. זה הדבר
המיוחד שבבית שלי.
מלבד העשן, כמובן.

